

Marjo Ajosenpää

LL, rrikoislääkäri
Tyks, TOTEK
Marjo.ajosenpaa@tyks.fi

ERIKOISTUVAN ELÄMÄÄ

Hetkiä

Teen janan hetkestä, jossa kävelen professori Aantaan huoneesta ulos pieni poikani kantoliinassa aikaan, jossa istun laivassa kohti Tukholmaa. Aikaa näiden hetkien välissä on kahdeksan vuotta. Olen päättämässä Uppsalan palovammaholalle loputtomalta tuntuva erikoistumisaikaani. Olen saanut apurahan, jotta voin oppia jotain, jota omassa yliopistosairaalassamme en tapaa useasti.

Otan matkaan vain sen, mitä jaksan kantaa. Jätän kuumemittarin infektiolääkärin suosituksen vastaisesti kotiin. Lipuessamme tyhjänä kaikuvan ruotsinlaivan kanssa ohi Ruissalon koen ohikiitävän hetken katumusta. Luen 200-sivuisen perehdytysoppaan matkan aikana.

Mistä haluan kertoa? Vain kahdeksan kuukauteen mahtuu viljalti hetkiä, jolloin istumme ohjaajan kanssa hiljaa. Toisinaan hän havaitsee käsieni huitovan ilmassa selittäessäni jotain, johon en löydä sopivaa ilmaisua. Rauhallisina aikoina saan kuunnella palovammaluentoja, joita hän on vuosia pitänyt Ruotsissa erikoistuvien lääkäreiden koulutuksissa. Vertailemme kokemuksia. Minä uran alkupäässä, hän kokeneena seniorina. Istun omaiskeskusteluissa hiljaa, ja ihailen sanatonta läsnäoloa ja työvuosien tuomaa varmuutta. Tapaamisissa on useasti jotain, jota haluaisin ottaa mukaan. Olen etuoikeutettu.

Haluanko kertoa joka-aamuista pyörämatkastani kohti sairaalaa, kun aurinko on nousemassa ja kesänurmikko tuoksu vihreältä? Pyöräilen Lindvallin kahvipaahdun ohi, josta minut tavoittaa huumava tuoreen kahvin tuoksu. Ylitän rauhallisesti virtaavan Fyresjoen ja ruosteisten ketjujen avulla nousen kohti sairaala-aluetta. Ketjun hyppivät ja jarrut toimivat huonosti. En valita, sillä pyörän käyttö kuuluu yksión vuokrahintaan.

Tuon Lindvallin kahvia Turkuun tuliaisiksi heille, jotka minua ovat matkallani kannatelleet. Yhdeksäs kerros. Kiipeän joka aamu rappuja pitkin ohjaajani kanssa ylimpään kerrokseen, josta näen kirkon ja Uppsalan linnoituksen. Koko kesänä ei sada, vaan vilkaisen useasti pilvetöntä taivasta ennen kuin avaan palovammaholon oven.

Ehkäpä kerron monikulttuurisesta kollegiosta, jotka kertovat mitä jännittävimpiä tarinoita siitä, miten he ovat Ruotsiin päätyneet. Ruokapöydässä ei lasketa kielioppivirheitä, sillä yritämme yhdessä hakea sanaa, jota toinen yrittää epätoivoisesti kiertää. Joku on tullut Romaniasta, toinen Italiasta.

Eräs erikoistuva kertoo käyneensä Suomessa ja haluaa esitellä neurotehon kierrolla kaikki tietämänsä viisi suomenkielistä kirosanana. Koska päitä ei käänny, kukaan ei todennäköisesti ymmärtänyt tai kaikki ovat riittävästi sedatoituneita. Ahvenanmaalaisen tehohoitajan mielestä kilpikonnan ja kylpyhuone ovat korvakuulolle samanlaiset sanat. Makustelen useasti sanoja mielessäni.

Kirjoitanko pienestä vihosta, johon olen kerännyt päivän päätteeksi kaiken, mitä olen oppinut? Miten annostelen po klonidiinin tai kuinka monta grammaa proteiinia sepsisotilas tarvitsee päivittäin? Koska vihkonni toimii myös muistinani, kirjoitan sinne parhaat vinkit, miten valita sopivan kypsä vesimeloni kaupasta tai uusista oppimistani puhekielen sanoista, kuten snutta, jonka opin lasten tehon kierrolla.

Lopulta mennyt kesä on joukko hetkiä. Kuten erikoistuminen. Sitä, että haet uuden nimikyltin, kaivat rypistyneen teho-osaston kiertolapun taskusta tai ojennat kiitospaketin siitä, että olet saanut jotakin muuta kuin akateemista oppia. Paketti sisältää Åbo-sukat, Turun sinappia, Fazerin sinisen ja Sisu-askin. ■

**Tapaamisissa
on useasti jotain,
jota haluaisin ottaa
mukaan.**